

Robert Vannoy , Major Prophets, Wykład 5

Izajasz 5:1-6:18 Wyrok na błogosławieństwo

Izajasz 5:1-6:18 Wyrok na błogosławieństwo

Przejdźmy do rozdziału 5:1–6:18, będącego ostatnią częścią pierwszych sześciu rozdziałów księgi. Jak dotąd widzieliśmy dwie sekcje, zaczynające się od sądu i kończące się przyszłym błogosławieństwem. Pierwszym przypadkiem był sąd, a potem błogosławieństwo w bardzo odległej przyszłości, czyli Tysiącleciu. Drugim przypadkiem był sąd, a następnie błogosławieństwo w mniej odległej przyszłości, którą uznałbym za odnoszącą się do naszej teraźniejszości. W trzeciej części znowu mamy sąd, który kończy się błogosławieństwem, ale błogosławieństwem, którego w większości doświadcza sam Izajasz. Widzicie, fragment kończący się w Księdze Izajasza 6:1-13 jest rozdziałem, który dobrze znacie, a w którym Izajasz widzi wizję Pana. Pan bierze węgle z ołtarza i namaszcza Izajasza, aby zaniósł swoje słowo do ludu. Zatem w tym sensie, poprzez te trzy części, przenosicie się z bardzo odległej przyszłości, mniej odległej przyszłości, do czasu współczesnego samemu Izajaszowi.

Izajasz 5 – Rozczarowanie Boga swoim ludem – Seria nieszczęść Ale wróćmy po prostu – i znowu nie mam zamiaru zbytnio omawiać tej części – chcę iść dalej. Ale rozdział 5 jest rozdziałem nieszczęścia. Opisuje rozczarowanie Boga swoim ludem. Ponownie używa figury. Postać tutaj przedstawia winnicę. W rozdziale 5 wersecie 1 czytamy: „Będę śpiewał temu, którego kocham, pieśń o jego winnicy. Mój ukochany miał winnicę na żyznym zboczu. Wykopał je, oczyścił z kamieni i zasadził najwspanialszą winoroślą. Zbudował na niej wieżę strażniczą i wyciął także tłocznię. Potem szukał plonu dobrych winogron, ale wydało ono tylko złe owoce. Teraz wy, mieszkańcy Jerozolimy i mężowie judzcy, rozstrzygnijcie między mną a moją winnicą. Cóż więcej można było zrobić dla mojej winnicy niż ja dla niej? Kiedy szukałem dobrych winogron, dlaczego wydało tylko złe? Teraz powiem wam, co uczynię z moją winnicą: usunę jej żywopłot; zostanie zniszczone. Zburzę jego mur, będzie zdeptany. Uczynię z

niego pustynię, nie przycinaną ani nie uprawianą; wyrosną tam osty i ciernie. Rozkażę chmurom, aby nie padały na nie deszcze. Winnicą Pana Wszechmogącego jest dom Izraela, a mężowie judzcy są ogrodem Jego rozkoszy. I szukał sprawiedliwości, ale widział rozlew krwi, sprawiedliwości, ale słyszał krzyki rozpaczny”.

Tak więc pod obrazem tej winnicy, o którą Bóg się troszczył, ale która nie wydała owocu, Pan mówi, że przyniesie sprawiedliwość; zamierza to zmarnować. Następnie, w wersecie 8 i dalej, znajduje się seria sześciu „biada” wypowiedzianych na bezbożny lud Izrael. Zauważasz werset 8: „Biada wam, którzy dodajecie dom do domu i łączycie pole z polem, aż nie pozostanie już miejsca”. Werset 11: „Biada wam, którzy wstajecie rano, aby pobiec za swoimi trunkami, i którzy nie śpicie do późna w nocy, dopóki nie rozpali ich wino”. Werset 18: „Biada tym, którzy grzech ciągną powrozami oszustwa, a niegodziwość jak powrozami wozu”. Werset 20: „Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, a dobro złem”. 21: „Biada tym, którzy we własnych oczach są mądrzy i mądrzy we własnym mniemaniu”. 22: „Biada tym, którzy są bohaterami w picciu wina i mistrzami w mieszaniu drinków”. Zatem macie całą serię nieszczęść wypowiedzianych na ten bezbożny lud.

Z tej niewielkiej pracy w ogrodzie mogę wyobrazić sobie obraz Izajasza. Wiesz, że ciężko pracujesz: siejesz, a potem przychodzi susza i nic z tego nie masz, i możesz powiedzieć: zapomnij. Wydaje mi się, że jest to całkowicie możliwe. Ktoś włożył całą tę pracę i wysiłek w – w tym przypadku w winorośl, co – z tego, co niewiele czytałem o winnicach – jest bardzo trudną sprawą. Jej rozwój wymaga wielu umiejętności i wiedzy oraz długiego czasu. Wkładasz w to cały swój wysiłek, a potem, z jakiegoś powodu, nie dostajesz nic. Możesz po prostu powiedzieć: „No cóż, po prostu zaorę to i zacznę od nowa”. Bóg przytnie, wrzuci w ogień i zostanie spalony.

Izajasza 6:1-13 Błogosławieństwo dla proroka

Oto obraz w formacie 5:1 aż do końca rozdziału; następnie dochodzimy do 6:1-13, który jest rozdziałem błogosławieństw. To błogosławieństwo jest przeznaczone przede wszystkim dla proroka, ponieważ Pan namaszcza Izajasza, aby zaniósł słowo Boże do

ludu. Znacze wezwanie Izajasza. Mówię przede wszystkim do proroka, ale nie tylko. Większa część ludzi nie będzie słuchać Izajasza. Izajasz powiedział, że nie odpowiedzą, ale rozdział i tak kończy się nutą błogosławieństwa dla ludu. Widzicie, w rozdziale 6, wersecie 11, Izajasz mówi: „Jak długo, Panie?” Widzicie, oni nie zamierzają słuchać, „a on odpowiedział: «Dopóki miasta nie zostaną zniszczone i pozbawione mieszkańców, dopóki domy nie zostaną opuszczone, pola zrujnowane i spustoszone»”. To odnosi się do nadchodzącego sądu, Sądu. wygnanie, „aż Pan odprawi wszystkich daleko i ziemia będzie całkowicie opuszczona”. Ale potem werset 13: „A choć jedna dziesiąta pozostanie w ziemi, ponownie zostanie spustoszona. Ale jak terebint i dąb pozostawiają pniaki, gdy zostaną wycięte, tak święte nasienie będzie pniem na ziemi”. Wydaje się, że to, co Bóg mówi tutaj przez Izajasza, jest takie, że po wygnaniu będzie resztką, a potem resztką resztki, więc lud Boży zostanie ocalony. Izrael nie zostanie całkowicie unicestwiony ani zniszczony. Nic nie mogło całkowicie zniszczyć ludu Bożego, dopóki obietnice nie wypełniły się przez nich w Chrystusie, przez przyjście Chrystusa. Więc zostaną kikuty. Wciąż jest tam kikut i wciąż jest w nim życie. I tu właśnie pojawia się pomysł na gałąź: będzie to pęd, który wyrośnie z tego, co pozostało, z życia, które pozostało. Zatem jest tam nuta błogosławieństwa. Ludzie zachowujący resztki, pomimo całego sądu, jakiego doświadczą, nadal powinni mieć nadzieję.

Izajasz 7:12 Księga Immanuela Przejdźmy do punktu 2. Wróć do swojego planu. Przeglądamy treść Izajasza i 1. W zarysie znajduje się Izajasz 1-6; 2 to 7-12. To jest następna sekcja w strukturze, często nazywana „Księgą Immanuela” ze względu na odniesienie do Immanuela w rozdziale 7, wersecie 14. Spójrzmy więc na Izajasza 7-12, „Księgę Immanuela”. Ta część książki jest prawdopodobnie jedną z bardziej znanych. Jest cytowane w Nowym Testamencie. Można w nim znaleźć wyraźne odniesienia do przyjścia Chrystusa. Jest to jednak dział, dla którego tło historyczne jest dość istotne.

Tło historyczne [Izaj. 7:1] Przymierze Achaza z Asyrią W 7:1 czytamy: „Kiedy Achaz, syn Jotama, syna Uzjasza, był królem Judy, król Aramu Resin i Pekach, syn

Remaliasza , król Izraela, wyruszyli, aby walczyć przeciwko Jerozolimę, lecz nie udało im się jej zdobyć. Teraz powiedziano domowi Dawida: „Aram sprzymierzył się z Efraimem”; tak zatrzęsało się serce Achaza i jego ludu, jak drzewa leśne drżą od wiatru”.

Jest to wstępny szkic tła historycznego. Resin i Pekach : Resin z Damaszku, Pekach z Królestwa Północnego, zaatakowali Achaza z Judy. Mieszkańcy Judy boją się, ponieważ są atakowani przez znacznie potężniejszą koalicję niż sama Juda. Izrael był potężniejszy niż Juda, a Syria była potężniejsza niż Izrael. Obaj połączyli siły, by zaatakować Judę. O celu ataku przeczytacie w rozdziale 7, wersecie 6: Mówią: „Napadnijmy na Judę; rozerwijmy je, podzielmy między siebie i uczynimy nad nim królem Tabeela ”. Zatem celem było zastąpienie Achaza i wystawienie na władzę w Judzie ich własnej marionetki, kogoś, kto będzie z nimi współpracował. I ogólnie myśl jest taka, że chcieli kogoś na tronie Judy, kto współpracowałby z nimi w przeciwstawianiu się Asyrii. Achaz nie chciał sprzymierzyć się z nimi przeciwko Asyrii. Chcieli kogoś, kto by to zrobił. Więcej szczegółów tego tła historycznego można znaleźć w 2 Królów 16 i 2 Kronik 28. Jeśli spojrzysz na 2 Królów 16, zauważysz w wersecie 5: „Wtedy Resin , król Aramu (Syria), Pekach , syn Remaliasza , król izraelski wyruszył do walki przeciwko Jerozolimie i oblegał Achaza”. Spójrz na werset 7. „Achaz wysłał posłańców do Tiglat-Pilesera, króla asyryjskiego, mówiąc: «Jestem twoim sługą i wasalem. Przyjdź i wybaw mnie z ręki króla Aramu (Syrii) i króla Izraela, którzy mnie atakują. Achaz wziął srebro i złoto, które znajdowało się w świątyni Pańskiej oraz w skarbcach pałacu królewskiego, i wysłał je w darze królowi asyryjskiemu”. I czytacie: „Król Asyrii zebrał siły, atakując Damazek i zdobył go. Następnie Achaz udał się do Damaszku i spotkał się z Tiglat-Pileserem”. Więcej szczegółów znajdziesz w 2 Król. 16, 2 Kronik 28, ale dowiadujemy się, że w sytuacji opisanej w 7. rozdziale Izajasza, kiedy Achazowi grożą Resin i Pekach , zwraca się on do Tiglat-Pilesera, króla Asyrii i wysyła swego posłańca do Tiglat-Pilesera składa hołd i prosi o pomoc.

Myślę, że jest całkiem prawdopodobne, że to już miało miejsce. Nawiązał już ten kontakt z Asyrią, kiedy dochodzimy do tej konkretnej sytuacji tutaj, w 7 rozdziale Izajasza, ponieważ Pan mówi do Izajasza w wersecie 3: „Wyjdź ty i twój syn Szear-

Jaszub , na koniec na spotkanie Achaza akweduktu Górnego Basenu przy drodze na Pole Pracza.” Zwróć uwagę na położenie geograficzne: „koniec akweduktu Górnego Basenu na drodze do Pola Pracza”. To właśnie tam zapewniono zaopatrzenie miasta w wodę i prawdopodobnie robi on coś, aby wzmocnić obronę miasta przed atakiem tych królów z północy. I Pan mówi Izajaszowi: „Idź na to miejsce i przekaz mu tę wiadomość”. Oto przesłanie z rozdziału 7, wersetu 4 i następne: „Powiedz mu: «Uważaj, zachowaj spokój, nie bój się. Nie upadajcie na duchu z powodu tych dwóch tłących się kawałków drewna na opał – z powodu gwałtownego gniewu Rezyna i Arama oraz syna Remaliasza . Aram, Efraim i syn Remaliasza knuli spisek na waszą zgubę, mówiąc: „Napadnijmy na Judę; rozerwijmy je, podzielmy między siebie i ustanowimy nad nim królem syna Tabeela ”. A jednak tak mówi Wszechwładny Pan: „To się nie stanie, to się nie stanie”, gdyż głową Aramu jest Damaszek, a głową Damaszk jest tylko Resin . W ciągu 65 lat Efraim będzie zbyt zniszczony, aby być ludem. Głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii jest tylko syn Remaliasza . Jeśli nie wytrwacie mocno w wierze, nie ostoicie się wcale.”””. Izajasz nie mówi nic o planie Achaza, by zwrócić się o pomoc do Asyrii. Nie wspomina o tym. Ale on mówi: „Bóg cię ochroni. To się nie stanie.” Oznacza to, że Achaz nie straci swojego tronu z powodu tych ludzi. To się nie odbędzie. To się nie wydarzy.

Ale pod koniec rozdziału 7 wersetu 9: „Jeśli nie wytrwacie mocno w swojej wierze, nie staniecie wcale”. Król Jakub mówi tam: „Jeśli nie uwierzycie, na pewno się nie ostoicie”. „Nie potrzebujesz pomocy obcych mocarstw” – mówi Izajasz. Konsekwencją tego jest to, że jeśli rzeczywiście tam będziecie szukać swojego bezpieczeństwa, to znaczy ufając czemuś innemu niż Panu, wtedy będzie to twoja zguba. „Jeśli nie wierzycie, nie zostanieie utwierdzeni. Jeśli nie wytrwacie mocno w swojej wierze, nie staniecie wcale”.

Najwyraźniej reakcja Achaza jest sceptyczna. A w wersecie 10 i następnych czytacie, że Pan przychodzi ponownie z dodatkowym przesłaniem. W wersecie 10 czytamy: „Ponadto Pan ponownie przemówił do Achaza, mówiąc: Proś Pana o znak. Zapytaj o to albo w głębi, albo na wysokości. Ale Achaz odpowiedział: Nie będę pytał i nie będę wystawiał Pana na próbę . Wtedy Izajasz powiedział: Słuchajcie teraz, domu

Dawida, czy to drobnostka dla was znużonych ludzi? czy i Ty będziesz zmęczony, mój Boże? Dlatego sam Pan da wam znak. Oto Panna pocznie i porodzi syna, i nazwie go imieniem Immanuel. Masło i miód będzie jadł, aby umiał odrzucić zło i wybrać dobro. Zanim dziecko będzie umiało odrzucić zło i wybrać dobro, obaj królowie opuszczą ziemię, której się boisz.”. Achaz był najwyraźniej sceptyczny.

Następnie Pan przychodzi do Izajasza z tym przesłaniem: poproś o syna. jeśli nie wierzysz w to, co ci mówię, poproś o syna. Bóg pokaże, że to co mówię jest prawdą. Achaz odrzuca to stwierdzeniem, które wydaje się pobożnym: nie chciał kusić Boga ani wystawiać Go na próbę. Achaz mówi: „Nie będę prosić i nie będę wystawiał Pana na próbę”. Myślę, że tak naprawdę kryje się za tym to, że nie chciał *zaufać* Panu. Nie chciał *podążać* drogą, którą sugerował Izajasz. Pragnął bezpieczeństwa sojuszu z Asyrią. Jego zdaniem gwarantowało mu to, że Rezin i Pekah nie zepchną go z tronu. Mówi więc : „Nie będę wystawiał Pana na próbę, prosząc o znak”, ale Izajasz mówi – werset 13 – „Słuchajcie, domu Dawida, czy to drobnostka dla was, gdy jesteście znużeni; czy i Ty będziesz zmęczony, mój Boże?” Jest w tym element nagany. Zatem „Pan da wam znak: Dziewica pocznie i porodzi syna, któremu będzie na imię Emmanuel”. Zatem pojawia się znak Emmanuela podany w wersetach 13 do 16. A to rodzi kwestię interpretacji, która znowu nie jest łatwa.

Myślę, że przynajmniej groźba ataku była tym, co zmotywowało Achaza do zawarcia sojuszu z Asyrią. Atak – jeśli spojrzeć na fragment 2 Królów – nie powiódł się. 2 Królów 16:5 „Oblegali Achaza, ale nie mogli go pokonać. W tym czasie Resin , król Syrii, odzyskał Elat dla Syrii” – obecnie znajduje się to nad Zatoką Akaba – „i wypędził Żydów z Elat ”. A Syryjczycy przybyli stamtąd do Elat , aby tam pozostać, aby móc zająć jakieś terytorium, ale tak naprawdę nie mogli – nie byli w stanie podbić Achaza. W wersecie 7 czytamy: „Achaz wysłał posłańców do Tiglat-Pileser”. Wysłał posłańców do Tiglat-Pileser, prawdopodobnie w oczekiwaniu na ten atak, a może nawet w jego trakcie. Nie sądzę, że Tiglat-Pileser naprawdę był przyczyną niepowodzenia początkowego ataku. Bez wątplenia ludzie Rezina nie poddaliby się; wróciliby i zrobiliby to jeszcze raz. Ale w ciągu dwóch lat Asyria zaatakowała Damaszek i wówczas zagrożenie ze strony

Syrii zostało naprawdę zniszczone. Początkowy atak nie powiódł się. Nie sędzę, że Asyria była wówczas bezpośrednio zaangażowana, ale Syryjczycy mogli wrócić ponownie. W międzyczasie Achaz zawarł przymierze z Asyrią.

Izajasz 7:13-16 – Różne podejścia 1. Cały fragment odnosi się do bezpośredniej sytuacji z Achazem

Kiedy dojdiesz do rozdziału 7, wersetów 13-16 i znaku Immanuela, możesz podejść do tego na różne sposoby. Niektórzy przyjęli, że wszystkie liczby 13–16 odnoszą się do bezpośredniej sytuacji. Innymi słowy, porusza kwestię ataku na Efraima i Syrię, co oznacza, że dziecko urodzi się w kontekście tej sytuacji. Zanim to dziecko będzie na tyle dorosłe, aby odróżnić dobro od zła, werset 16, obaj wrodzy królowie znikną. Zatem wszystko dotyczy bieżącej sytuacji.

Myszę, że są pewne zastrzeżenia co do takiego podejścia. To naprawdę nie pozwala na element nagany. Gdzie jest nagana dla Achaza? Znakiem jest to, że to dziecko się urodzi, a zanim dziecko będzie bardzo stare, obaj królowie odejdą. Nie ma tam w ogóle elementu nagany. To błogosławieństwo. To obietnica komfortu. To naprawdę sprawia, że werset 13 staje się zupełnie bez znaczenia. W wersecie 13 czytamy: „Słuchajcie, domu Dawida, czy dla was jest to drobnostka dla zmęczonych ludzi; czy i Ty będziesz zmęczony, mój Boże?” To wydaje się być nagana. Wydaje się, że to, co następuje, musi w jakiś sposób zawierać element nagany. Więc to naprawdę nie oddaje sprawiedliwości wersetowi 13.

Poza tym, gdy sięgniemy do ewangelii Mateusza, Mateusz mówi, że jest to proroctwo o przyjściu Chrystusa. W Ewangelii Mateusza 1:23 czytamy: „Oto Dziewica pocznie, pocznie i porodzi syna. Nadadzą mu imię Immanuel”, co będzie tłumaczone jako „Bóg z nami”. W wersecie 22 jest napisane. „A to wszystko się stało, aby się wypełniło, co zostało powiedziane przez Pana przez proroka, mówiącego: Dziewica pocznie”. Mateusz odnosi to bezpośrednio do narodzin Chrystusa. Niektórzy więc uważają to wszystko za odnoszące się do bezpośredniej sytuacji, ale wydaje mi się, że nie oddaje to sprawiedliwości w kontekście elementu nagany we fragmencie, a z pewnością

nie oddaje sprawiedliwości cytatu z Nowego Testamentu, który ma zastosowanie to do narodzin Chrystusa.

2. Cały fragment odnosi się do Chrystusa Drugie podejście jest takie, że niektórzy ludzie uważają cały fragment za odnoszący się do Chrystusa. Pomysł byłby taki, że biorąc pod uwagę niegodność Achaza, Bóg zastąpi go godnym lokatorem na tronie Dawida, a mianowicie Chrystusem, Immanuelem. I znowu pogląd ten następuje trudności. Trudność związana z tym poglądem polega na tym, że brakuje mu wystarczającego związku z bezpośrednim kontekstem. To naprawdę powoduje trudności w interpretacji wersetów 15 i 16, które mówią: „Masło i miód będzie jadł, gdy będzie wiedział, jak odrzucić zło i wybrać dobro. Bo zanim dziecko będzie umiało odrzucić zło i wybrać dobro, obaj królowie opuszczą ziemię, której się boisz”. Z pewnością odnosi się to do bezpośredniej sytuacji. Jak to się ma do Chrystusa? Wydaje się więc, że pierwszy pogląd, który odnosi to wszystko do bezpośredniej sytuacji, nie oddaje sprawiedliwości wersetowi 13; a podejście, które odnosi to wszystko do Chrystusa, nie oddaje sprawiedliwości wersetów 15 i 16. Niektórzy próbowali uczynić 15 przepowiednię prostego życia Chrystusa jako dziecka, ale trudno to wykryć w wersecie 16. Ja nie jestem pewien, czy w ogóle da się to zrobić za pomocą wersetu 15.

3. Wielokrotne spełnienie: Syn Achaza [Ezechiasz] i Chrystus. Zatem inne podejście, biorąc pod uwagę trudności obu pierwszych, prowadzi niektórych do opowiadania się za wielokrotnym spełnieniem, co byłoby znajduje spełnienie we współczesnym dziecku – być może Ezechiaszu, synu Achaza lub dziecku proroka Izajasza – ale z jednej strony współczesnym dziecku, a z drugiej strony znajduje także spełnienie w Chrystusie.

Przedstawicielem tego poglądu jest Walter Kaiser. Jeśli spojrzysz na swoje cytaty, strona 13, mam tam akapit z jego książki o teologii Starego Testamentu. Kim więc było to dziecko? „Jego mesjańska godność całkowicie wyklucza pogląd, że mógł być synem Izajasza urodzonym przez jakąś dziewczynę [dziewicę], która wyszła za mąż za proroka

po rzekomej śmierci matki Szear- Jaszuba ”. Niektórzy to argumentowali. Kaiser tak nie robi. „Jeszcze mniej prawdopodobne jest, że jest to odniesienie do jakiejkolwiek dziewczyny nadającej się do małżeństwa lub jakiejs szczególnej idealnej dziewczyny obecnej w czasie głoszenia prorocstwa, ponieważ prorocstwo zdecydowanie mówiło o „dziewicy”. Oto jego własny pogląd. „Lepiej jest rozumieć go jako syna samego Achaza, którego matka, Avi, córka Zachariasza, jest wspomniana w 2 Królów 18: 2 – mianowicie jego syn Ezechiasz. Powszechnie wiadomo, że była to starsza interpretacja żydowska, ale przypuszcza się również, że Ezechiasz nie mógł być przewidywanym znakiem 7:14, ponieważ według obecnych chronologii musiał mieć już wtedy dziewięć lat.

Ten ostatni punkt należy dokładnie przestudiować, zanim zostanie przyjęty. Chronologia Izraela i Judy nie została udowodniona. Można to jednak pominąć, jeśli chodzi o kwestię hermeneutyczną. Nie wdając się w tym momencie w dyskusję na ten temat, „chciałbym (i oto jego konkluzja) odważnie zasugerować, że jedynie Ezechiasz spełnia wszystkie wymagania tekstu Izajasza, a mimo to pokazuje, w jaki sposób może być nieodłączną częścią tej klimatycznej mesjańskiej osoby który dopełni wszystko, co jest przepowiedziane w prorocztwie Immanuela”.

Widzicie, on mówi, że chodzi zarówno o Ezechiasza, jak i Chrystusa. To Ezechiasz, ale jest on nieodłączną częścią Mesjasza – Chrystusa – osoby, która dopełnia wszystkiego, co zostało przepowiedziane. Jest to koncepcja „ogólnego prorocstwa” Kaisera, w której mamy do czynienia z obszerną, obejmującą pojęciem, zawierającą wiele szczegółów. I stara się unikać idei podwójnego spełnienia w przypadku tego rodzaju koncepcji, ale myślę, że w tym ujęciu jest jasne, że jest to „wielokrotne spełnienie ”, chociaż by temu zaprzeczał. Uważa jednak, że całkowite wypełnienie się prorocstwa dotyczy zarówno Ezechiasza, jak i Chrystusa. Mówi: „Dopiero w tym ostatnim fragmencie obietnicy Abrahamowo-Dawidowej można było zobaczyć, jak Bóg w dalszym ciągu był «z» Izraelem, w całej swojej mocy i obecności”. W każdym razie interpretacje były takie, że wszystko jest natychmiastowe, albo to wszystko jest przyszłością, albo jakiś rodzaj idei podwójnego spełnienia, takiej jak koncepcja Kaisera.

Myślę, że istnieją zastrzeżenia co do podwójnego spełnienia. Według mnie istnieje

hermeneutyczny problem podwójnego lub wielokrotnego znaczenia proroctwa. Czy Ezechiasz był owocem narodzin z dziewicy? Nie widzę sposobu, w jaki możesz to powiedzieć.

4. Pogląd Vannoya : nagana dla Achaza i obietnica Immanuela

Wydaje mi się, że można znaleźć rozwiązanie tej kwestii, a jest to trudne , ale wydaje mi się, że można to znaleźć, potraktując te słowa z wersetów od 13 do 16 jako słowa na jednym z drugiej strony jako nagana dla Achaza, a z drugiej strony jako pocieszenie dla pobożnych ludzi, którzy pozostali jeszcze w tej ziemi. Innymi słowy, masz dwie różne grupy odbiorców. A nagana dla Achaza jest następująca: zastąpi cię godny następca tronu. To jest nagana. Pocieszeniem dla pobożnych ludzi, którzy nadal są na tej ziemi, jest druga publiczność, i w tym miejscu trzeba coś przedstawić, jeśli dziecko miałoby się urodzić obecnie, zanim miałoby ono kilka lat, ziemia byłaby uwolniona od najeżdżających królów.

Innymi słowy, Izajasz przemawia do domu Dawida. Werset 13 mówi: „Słuchajcie teraz, domu Dawida. Czy dla was jest to drobnostka, gdy jesteście zmęczeni; czy i Ty będziesz zmęczony Bogiem?” W tamtym czasie w domu Dawida na tronie zasiadał ktoś, kto nie był zainteresowany wolą Pana ani proroctwem. Achaz opierał się na własnej sile i mądrości oraz na swoim przymierzu z Asyrią. Nie chciał słuchać słowa Pańskiego przekazanego przez Izajasza. Izajasz mówi, że Bóg zastąpi tego niegodnego mieszkańca domu Dawida kimś, kto pójdzie za Bogiem. Zastąpi go prawdziwy przedstawiciel Boga: Immanuel, Bóg z nami.

Nie jest powiedziane, kiedy ten nadejdzie. Dla mnie to jest sedno problemu interpretacyjnego: nie jest powiedziane, kiedy to nastąpi. Zakłada się, że gdyby urodził się, z zastrzeżeniem normalnego okresu ciąży, przed ukończeniem kilku lat, tych dwóch groźnych królów już by nie było. To jest słowo błogosławieństwa dla pobożnych ludzi.

Będziemy musieli omówić to szczegółowo przez następną godzinę. Ale spójrz na swoje cytaty, strona 15, pod Robertem Vasholzem , „Izajasz i Achaz: krótka historia kryzysu w Izajaszu 7 i 8”. Jest to zatem odpowiedź na niewiarę Achaza, że znak narodzin

z dziewicy został dany Achazowi i innym. Mieszkaniecowi domu Dawida, który nie chciał nawet prosić o znak, zostanie dany znak tak niezwykły, że nie będzie można odmówić ręki Bożej. Istniał znak, który sprawił, że nawet znak cienia słońca odwracającego się w jego postępie zbladł i stał się nieistotny. Znakiem było to, że dziewica pocznie i porodzi dziecko. Wydarzenie bardziej imponujące niż narodziny Izaaka Sary, gdy była już stara.

Ale potem, po dalekosiężnym oświadczeniu Izajasza, prorok ten zwraca się do innego, bezpośredniego odpowiednika, koalicji syro -efraimskiej. Kieruje się schematem szczególnie widocznym w jego pismach: swoje dalekosiężne przewidywania wspiera przewidywaniami, które mogą zaobserwować jego współcześni. Okazuje się, że Izajasz czyni dwie przepowiednie: proroctwo o dalekim zasięgu w Księdze Izajasza 7:14 i 15, które Mateusz odnotowuje jako spełnione, oraz proroctwo o krótkim zasięgu w Księdze Izajasza 7:16, którego świadkami mogą być świadkowie. To przechodzi na stronę 16 arkusza cytatów. Chcę to śledzić. Chciałbym omówić to nieco szerzej, ale skończył nam się czas. Zatrzymajmy się w tym miejscu i następnym razem będziemy kontynuować tę kwestię.

Przepisane przez Andersa Johsona
 Początkowa edycja: Carly Geiman
 Zgrubna edycja autorstwa Teda Hildebrandta
 Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
 Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa